

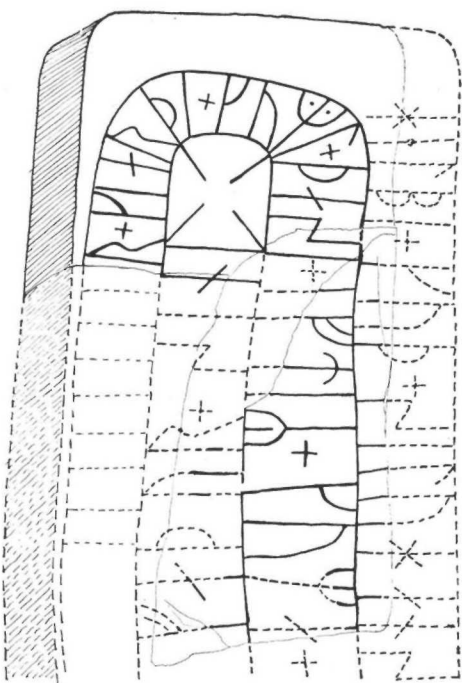

Fig. 19. Förslag till rekonstruktion av Sm. 40 och Sm. 41.

och **kum**[a] har förmodligen varit sista ordet på denna sida. Fortsättningen antages vara de runor, som stå under **—ftir + kum**[a], enligt mitt förslag **faþur sin**. Ett **a** kan ännu spåras här. Det **n**, som enl. denna rekonstruktion varit den sista runan i denna rad, finns på teckningen i Inventeringsprotokollet 1829, som var mig obekant, när rekonstruktionsförslaget gjordes upp, vilket må nämnas endast som ett kuriosum. Det talar i alla händelser ej mot mitt förslag. De små stavfragmenten över **—ftir + kum** har jag förslagsvis utfyllt till **helbi + kuþ + selu + hans**, och som synes låta de bevarade resterna av inskriften väl förlikas sig med detta förslag. **helbi** skulle alltså ha stått på B. 1011 men förbisetts av dess tecknare. Voro resterna därav lika otydliga som de närmast följande strecken, vilka stå på var sin sida av toppen till första runan i **—ftir**, är det lätt förklarligt, att tecknaren förbisett dem.

Den planläggning av inskriften, som mitt förslag förutsätter, kan möjligen väcka vissa betänkligheter. På båda sidor om orden **—ftir + kum**, Sm. 41, synas runor, och inskriften skall alltså ha varit fördelad på fyra parallella rader, av vilka två utgjort en sammanhängande slinga, en disponering av texten som ej är vanlig. Jfr emellertid Sm. 44 Ivla, vars inskrift har en planläggning, som i

mycket påminner om den ovan föreslagna, fast raderna där endast äro tre. Att **m**-runan på Sm. 40 är försedd med punkter **ʏ**, medan samma runa på Sm. 41 är av vanlig typ, är ej något väsentligt skäl mot antagandet om stenarnas samhörighet.

De påfallande stora likheterna mellan de båda styckena i fråga om runornas allmänna karaktär, skiljetecknens form o. dyl. tyda på att runorna på de båda fragmenten äro utförda av samma hand, men bevisa ej, att dessa äro delar av samma runsten. Det omedelbara sammanhanget mellan textstyckena gör oss dock benägna att antaga detta. De båda stenarna ha emellertid försetts med skilda nummer i serien av småländska runinskrifter, för att ingen rekonstruktion, som möjligen kan vara felaktig, må äga rum.

42. Tuna. Ryssby sn. Sunnerbo hd.

Pl. XXVIII: 2, XXIX: 1, 2, XXXVII: 3.

Litteratur: Peringskiöld: Mon. VIII; Liljegren: teckning 1814 i A. T. A., tryckt i Liljegren och Brunius: Nord. Fornl. I pl. III med beskrivning, teckning i Småland II; Inventeringsprotokoll med teckning 1829 i A. T. A.; L. 1264; Bugge i V. H. A. A:s Månadsblad 1877 s. 534; Vistrand: teckning den 9/10 1879 i A. T. A.; Ihrfors: Smol. sacra III s. 303 med teckning; v. Friesen i N. Sm. Medd. 1907 s. 16 ff. med foto, Runorna i Sverige I:a uppl. s. 19, II:a uppl. s. 21 med foto, III:e uppl. s. 51 f., foto s. 53; Kinander i Småländska Hembygdsböcker II s. 47.

Den 2 m. höga stenen står 75 m. väster om Ryssbysjön på ett gärde å Tuna Lunnagårds ägor. Mellan sjön och gärdet befinner sig ett gravfält¹, som fordom sannolikt sträckt sig ända fram till stenen. Ett par högar i detta gravfält undersöktes av Wibling 1890. De visade sig

¹ Kjellmark: Kronob. läns forn. s. 92, Wibling: Reseberättelse 1890 i A. T. A.

båda tillhöra vikingatiden.¹ Enl. en uppgift i Wieselgrens samlingar i Växjö stiftsbibliotek »hafva urgamla mynt deromkring (kring stenen) förr blifvit funna». Inskriften är ristad på stenens västra smalsida, vars bredd är 30 cm. vid basen, 18 cm. vid toppen. De mot norr och söder vettande sidorna äro i det närmaste 1 m. breda. Runorna äro på stenens nedre del 12 cm. höga, något mindre vid toppen. De stå, med undantag av de fyra sista, med topparna mot vänster, från åskådaren räknat. Först ha runorna 1—27 inhuggits i den vänstra raden, varefter ristaren fortsatt med de följande i en rad till höger, börjande vid basen, men då det har blivit ont om plats mot slutet, ha de sista runorna 59—62 **nuks** måst placeras vid slutet av den vänstra raden. De löpa uppifrån nedåt med topparna riktade inåt. Ramstreck äro inhuggna längs ytterkanterna av de båda raderna, som även skiljas åt genom ett dylikt streck. Upptill avslutas ristningen av ett kors. Som skiljetecken användas omväxlande : och x.

Inskriften lyder:

tumi x risti : stin : þansi : iftir x asur : | brupur x sin x þan : ar : uar : skibari : hrhls : ku | nuks
1 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

45—51 **skibari** läsas i Peringskiölds Mon. VIII **igibari**, av Liljegren **ikibari**. Bugge läser också **ikibari** och fattar det som »en missristning för **skibari**». Det är det också, men ristaren har, som v. Friesen påpekat², rättat felet genom att med ett horisontellt streck förbinda huvudstavarna på runorna 45—46 något ovanför deras mitt. Detta streck är tydligt (se pl. XXXVII: 3!). Det är även antytt på Vistrands teckning. Läsningen **hrhls** av runorna 52—56 bestyrkes av avklappningen pl. XXXVII: 3. Om 52 **h** har aldrig rätt någon tvekan. 53 **r**, vilken Liljegren riktigt uppfattat som **r**, läste Bugge **b**. 54 är **h**. Peringskiöld läser **r**, L. och Vistrand **a**, Bugge **n**, v. Friesen **h**. Huvudstaven är tydlig, likaså bistavarnas övre del. Deras nedre partier äro ottydligare men säkert skönjbara. 55 **l** har av alla undersökare före v. Friesen lästs **i**. Som v. F. påpekat, är runan ett tydligt **l**, vars bistav emellertid blivit något kort på grund av bristande utrymme. 56 **s** är tydligt. 57—62 **kunuks** äro också tydliga.

1—4 **tumi**, *Tumi*, *Tomi* mansnamn. Det är ej synnerligen vanligt i rsv., men **tumi** förekommer i en västgötsk inskrift, T. 66, och föreligger förmodligen även i Ög. 123. I Östergötland finnes ett *Tumathorp* DS ns. nr 570 år 1405, sannolikt identiskt med *Tummetorp* i Simonstorps sn, i Västergötland två *Tummarp*, ett i Kölabys sn, *Tummatorp* 1473³, ett i Toarps sn, *Tummorp* 1542, *Tumatorp* 1545⁴, ett *Tomatorp* i Salebys sn, dessutom tre st. *Tommared*, ett i Holsljunga sn, *Tomeriit* 1542⁵, ett i Karl-Gustavs sn, *Tomered* 1540⁶, ett i Nittorps sn, *Tommaridh* 1540.⁷ Namnet *Tumi*, *Tomi* har förekommit även i Danmark, i synnerhet i Skåne, vilket bestyrkes av sju runinskrifter⁸ och flera ortnamn, t. ex. de skånska *Tommaboda*, *Tommaholma*, *Tommarp*. Ett *Tommared* finnes i Halland.⁹

Tumi är ej ovanligt på Island. Den äldste bäraren av namnet där är *Tumi*, *Kolbeins sunnr* † 1184. Enl. Brøndum-Nielsen: Gdansk II s. 23 är *Tum(m)i* en kortnamnsform till *Thormoth*, *Thormund* med *t* i stället för *p* i uddljud genom substitution.

tumi kan möjligen även återgiva ett rsv. *Domi*, jfr *Dome* DS nr 1884—1885, *Domæryd* DS ns. nr 596 år 1405, nu *Dommaryd*, ortnamn i Berga sn, Sunnerbo hd.

¹ Enl. meddelande av Fil. Kand. S. Rothman.

² N. Sm. Medd. 1907 s. 17.

³ Sv. Ortn. Älfsb. 10 s. 144.

⁴ a. a. 14 s. 146.

⁵ a. a. 7: 2 s. 48.

⁶ a. a. 9: 2 s. 86.

⁷ a. a. 7: 1 s. 184.

⁸ D. R. IV s. LXVI.

⁹ Post- och telegrafortförteckn. Ang. äldre stavningar av de skånska namnen se Falkman s. 183.

14—18 **pansi** anses vara en äldre bildning än **pana**.¹

24—27 **asur** se s. 118!

45—51 **skibari**, *skipari* betecknar en man av besättningen på ett fartyg. Ordet har även en allmännare betydelse av »Sofarende»; *skipari e-s* betyder »Person som er ombord på samme Fartoi».² Den nusv. betydelsen »skeppare, befälhavare på ett mindre handelsfartyg» är yngre. I de fsv. lagarna uppträder ordet i alla de tre angivna betydelserna.³ Det i norska dialekter förekommande *skjåpår* betyder ännu »en av båtlaget».⁴ Betydelsen »skeppare» förmodas vara lånad från lågtyskan, där *schiphère* »besitzer und führer eines schiffes» möjligen påverkat *schippere* »seemann».⁵ Befälhavaren på ett fartyg kallas i rsv. liksom i fvn. *stýrimaðr*, se t. ex. L. 101 (Sv. Rr. s. 105), L. 220, L. 292, L. 893. Wimmer vill emellertid helst antaga, att *skipari* redan på de danska runstenarnas tid hade den betydelse »skibsfører», som ordet senare får, emedan runstenarna i Ulstrup, Tågerup och Torsjö, vilka äro resta över *skiparar*, äro så ståtliga, att det ej förefaller troligt, att dessa män tillhört det underordnade manskapet. Wimmer antyder för den skull möjligheten, att satsen **truknapi · han · uti · meþ · ala · skibara** på NyLarsker II skall översättas »han druknade ude (på havet) med skibsføeren Alle».⁶ En sats med nästan identisk formulering finnes på Sö. 171: **han · fial · i hulumkarþi · skaiþar · uisi miþ · ski[ba]ra**.⁷ I båda dessa fall ha naturligtvis de ifrågavarande orden betydelsen »tillsammans med (alla) övriga ombordvarande, (alla) besättningsmännen». Samma innehåll har på L. 509 (Sv. Rr. s. 20) uttryckts med orden **on furs · uti · miþ · ala · skibin** ×. Det föreligger inga tvingande skäl att antaga betydelsen »befälhavare, kapten» hos ordet *skipari* i rsv. eller rda. Även de mera underordnade männen på ett fartyg kunde ha en god ekonomisk ställning. På handelsfärder hade manskapet ofta andel i lasten⁸, och tjänstgöringen på härskepp gav nog både ära och välstånd i danagäldernas och de givande plundringarnas gyllene tider. Om Assur från Tuna haft tjänst bland den engelske konungen Harald Harfots marina livtrupper, vilket förefaller ganska troligt (se nedan!), hade han en social och ekonomisk position, som anstod en svensk storbondes son.

52—56 **hrhls**. Det råder ingen tvekan om att det är namnet Harald i genitivform, som ristaren velat hugga in i stenen, fast det blivit stavat på ett sätt, som verkar förbryllande. Stavningar med **h** i stället för **ha** förekomma även på andra håll, t. ex. **hrmoþ** Ög. 142, **hlga** Ög. 148, **hkunnar** på Komstadsstenen, i vilka exempel **h**-runan kan antagas vara använd som stavelsetecken på grund av sitt namn *hagall*.⁹ Runan **h** som tecken för *a* förekommer t. ex. i **hslakr** Sö. 26, **ufhikr**, **hi** m. fl. exempel från Uppland, där enl. v. Friesen de nämnda företeelserna äro vanligare än i andra landskap och stå i samband med det bortfall av *h*, som ägt rum i dessa trakter, både i orden som skola stavas och i **h**-runans namn. Man har stavat *Araldr* med *agall*. Vi ha förut iakttagit vacklan i bruket av **h**-runan även i Småland som en sporadisk företeelse.¹⁰

Transskription:

*Tumi (~ *Dómi) reisti stein þenna eptir Qzur, bróður sinn, þann er var skipari Haralds konungs.*

¹ Noreen: Aschw. § 509 anm. 9, D. R. I s. LXX.

² Fritzner.

³ Schlyter: Corpus, Ordbok.

⁴ Torp s. 596.

⁵ Lübben: Mnd. Handwörterb. s. 330, Falk-Torp s. 999, Torp l. c.

⁶ D. R. vol. III s. 285.

⁷ Inskriften, som nu är mycket skadad, har här i huvudsak återgivits efter B. 816. Runorna **ba** i **skibara** finnas ej heller i B. men äro säkert riktigt supplerade av Sæve hos Stephens: ONRM. II s. 811.

⁸ A. Bugge i Den norske sjøfarts historie I s. 134.

⁹ N. Sm. Medd. VI s. 43.

¹⁰ Se s. 51 ovan och där citerad litt! Ytterligare exempel på sådana **h**-stavningar se Runverser s. 81 not 2, s. 104 not 13, s. 105 not 17. Även i Danmark förekom **hns** = *hans* och **hrþa** = *harða*. Se D. R. Registret!

Översättning:

Tumme (~ Domme) reste denna sten efter Assur, sin broder, som var i tjänst hos kung Harald som sjökrigare.

Tunastenen hör ej till de äldsta av Finnvedens runmonument. Den är avgjort yngre än Forshedastenen¹ och Sävsjö Västergårdsstenen², vilka sannolikt ristats under 1000-talets första decennier. I Tunainskriften skrives **pansi** och **asur** med **a**, ej med **o**, preteritum av *reisa* stavas **risti**, ej **reispi**. Det långa *o* i *bróður* skrives med **u**, **m**-runan är av yngre typ. Å andra sidan sammanhänger den med vikingatågen västerut, vilken kung Harald som än åsyftas i inskriften (se nedan), d. v. s. 1066 är det sista året för de historiska händelser, den har samband med.

Inskriften säger oss, att Assur från Tuna varit i tjänst hos en kung med namnet Harald, och det framställer sig alltså som en uppgift att söka bestämma, vem denne kung Harald är. v. Friesen har i N. Sm. Medd. 1907 s. 18 ff. framställt sin uppfattning av detta spörsmål: Harald Svensson i Danmark, som regerade 1014—1018, och Harald Hen, som var konung i Danmark 1076—1080, kunna ej komma i fråga, dels emedan stenens runologiskt bestämda tid talar emot dem, dels emedan »ingen af dem synes ha varit någon dådlysten krigare, som för sina företag varit i behof af utländska legotrupper». Samma skäl kunna även anföras mot ett antagande, att Harald Harfot, Englands konung 1036—1040, skulle ha varit den åsyftade. »Han var i hvarje fall för obetydlig, och hans namn måste ha varit alltför okänt i Norden, för att han skulle kunna identifieras på ett enkelt kung Harald.» Enl. v. Friesen »ha vi knappast mer än två att välja på, nämligen norrmannen med epitetet Härdråde och engelsmannen Harald Godvins son». Beträffande den sistnämnde gäller dock det samma som i fråga om Harald Harfot, att han borde ha varit närmare karakteriserad, och v. Friesen håller för troligast, att det är Harald Härdråde, som nämnes i Tunainskriften.

Att någon av de danska kungarna Harald Svensson eller Harald Hen skulle vara den åsyftade, är, som v. Friesen framhållit, ej troligt. Helt annorlunda förhåller det sig emellertid med Harald Harfot, Knut den stores och Ælfgifas son, vilken blev faderns efterträdare i England efter dennes död 1035. Den engelska krönikan från Peterborough redogör ganska utförligt för de händelser, som föregingo kungavalet. Harald hade till medtävlare sin broder Hardaknut, Knut den stores son med drottning Emma, men denne befann sig i Danmark vid faderns död, och på ett witenagemot i Oxford 1036 valdes Harald till riksföreståndare, fast Hardaknut till att börja med ej definitivt utestängdes från tronföljden: »Leofric eorl and mæst ealle þa þegenas benorðan Temese. and þa liðsmen on Lunden. ge curon Harold to healdes ealles Engla landes. him and his broðer Hardacnute þe wæs on Denemearcon. and Godwine eorl and ealle þa yldestan menn on West Seaxon. lagon ongean swa hi lengost mihton. ac hi ne mihton nan þing ongeanwe alcan. and man gerædde þa þæt Ælfgifu Hardacnutes modor³ sæte on Win ceastre mid þæs cynges huscarlum hyra suna. and heoldan ealle West Seaxan him to handa.»⁴

Av denna relation framgår alltså, att Harald i sin strävan efter den engelska kronan understöddes av tegnarna norr om Thames och »þa liðsmenn on Lunden». I alla modernare kommentarer uppfattas *liðsmenn* här som »sjömän», sannolikt med all rätt.⁵ Det skulle även kunna vara en beteckning för medlemmarna av tingalidet (jfr fvn. *liðsmaðr* = Mand som hörer til en Hovdings Følge eller faste Mandskab⁶), och har även tolkats så av äldre forskare⁷, men tinga-

¹ N. Sm. Medd. I s. 18.

² N. Sm. Medd. VI s. 40.

³ Härmed menas drottning Emma. Se Steenstrup: Normannerne III s. 414.

⁴ Earle a. Plummer: Saxon Chron. I ms. E. s. 159 ff.

⁵ Steenstrup, Normannerne III s. 413 f., Earle a. Plummer: Saxon Chron. II s. 210, Björkman: Scand. Loanw. I s. 164.

⁶ Fritzner.

⁷ Lingard: A History of England I s. 268.

lidsmännen »kungens huskarlar» slöto sig till Haralds motståndare, och på andra ställen i de engelska krönikorna, där ordet *liðsmenn* förekommer, betyder det, liksom det äldre *liðmenn*, »sjömän» (se nedan) och betecknar den skandinaviska besättningen på fartygen i den stående kungliga flottan, »*þæs cynges scipum*», vilka ställas i motsats till »*landes manna scipa*», ledungsskeppen.¹ Krönikans skildring av tronstridigheterna är ej fullt motsägelselös i alla enskildheter, men vi se två partier stå mot varandra, Haralds bestående av tagnarna norr om Thames, d. v. s. invånarna i de »danska» delarna av landet, jämte de skandinaviska marinsoldaterna i London, och Hardaknuts parti, som utgöres av männen från Wessex under den mäktige earl Godwin, och till dem sluta sig även de kungliga huskarlarna, förmodligen samma män, som förut tjänat Knut den store. Hardaknut försatt emellertid sina möjligheter genom att stanna för länge i Danmark, och Harald blev Englands konung. »*and he wæs þæh full cyng ofer eall Engla land.*»² Därmed upphörde den föregående delningen av makten, och Emma jagades ur landet. Men Harald Harfot hade haft ett starkt motstånd att övervinna och under tronstriderna hade han haft stöd bl. a. av de skandinaviska marinsoldaterna i London, som tydligen varit en makt att räkna med. Bland dem kan Assur från Tuna ha befunnit sig. Krönikorna ha för övrigt ej mycket att berätta om Harald Harfot. Han dog år 1040 och efterträddes av sin bror Hardaknut. Av tidsskäl kunna inga invändningar göras mot att antaga Harald Harfot vara den som avses med Tunastenen »kung Harald», i synnerhet som Assur, över vilken stenen är rest, kan ha levt en tid efter denne kungs död. Harald Harfot synes ha varit en obetydlig regent, som ej gjorde några militära erövringar, men nordiska legosoldater funnos alltid i de engelska kungarnas tjänst, från Knuts dagar till år 1050 inom flottan (se nedan!) och till 1066 inom lantarmén. Ej heller är det att befara, att han skulle ha varit okänd i Småland, vars invånare stodo i livliga förbindelser med England. Assurs anhöriga visste i alla händelser, vem han var i tjänst hos, och Tumme, som låtit resa stenen, kan också ha hört till den engelske kungens »skiparar»; »kung Harald» var kanske det namn, varmed bröderna voro vana att beteckna sin kunglige herre.

Av de två kungar med namnet Harald, som v. Friesen i sin nämnda uppsats framhållit som de enda tänkbara, är Harald Hårdråde den ena. Det är mycket antagligt, att denne behöfde legosoldater under sin långa kampfyllda regering, men vi sakna varje vittnesbörd om att sådana värvats från Sverige. I Småland, i synnerhet i Finnveden, finnas många runstenar, som vittna om livliga förbindelser med England³, men vi höra aldrig talas om att några färder från Småland gingo till Norge. Det är alltså ej troligt, att Assur varit i Harald Hårdrådes tjänst, fast det ej får anses uteslutet.

Harald Godwinsson, vilken också nämnts i detta sammanhang, kan däremot ej vara den i runinskriften åsyftade. När Hardaknut dog 1042, utslocknade den danska kungaätten på manssidan, och kronan övergick till inhemska män, först Æthelreds son Edward the Confessor, 1042—1066, och efter honom Harald Godwinsson, som den 25 september 1066 besegrade Harald Hårdråde vid Stamford Bridge men den 14 okt. samma år själv stupade vid Hastings. Även Harald Godwinsson hade nordbor i sin tjänst, dock endast inom lantarmén, ett faktum som är av vikt för identifieringen av Tunastenen »kung Harald», eftersom Assur tjänat som *skipari*. Edward the Confessor hade nämligen avskedat de kungliga livtrupperna till sjöss. Därom berättas i krönikan ms. C: »*and on þyson ylean geare [1049] Eadwerd cing seylode ·ix· scypa of male, and hi foron mid seypon mid eallon anweg. and belifon ·v· scypa bæftan. and se cing heom behet | XII · monað gyld.*»⁴ Ms. E redogör för samma tilldragelse, som där emellertid för-

¹ Earle and Plummer, Saxon Chron. I s. 168 ms. E., II s. 210 och s. 232 ff.

² Earle a. Plummer, Saxon Chron. I ms. E. s. 161.

³ Se s. 5 ovan, v. Friesen i N. Sm. Medd. VI s. 46 ff.

⁴ Earle a. Plummer, Saxon Chron. I s. 171, II s. 233 f.

lägges till år 1047: »Her on þisum geare was mycel ge mot on Lundene to midfestene. and man sette ut .ix. lits manna scipa. and fif belifan wið æftan.»¹ År 1050 fullbordades den sålunda påbörjade avrustningen enl. ms. C: »and þæs ylcan geares he sette ealle þa litsmen of male.»² Det är tydligt, att det är ms. C som har rätt i fråga om dateringen, att i alla händelser ett år förflyter mellan de båda faserna i denna marina avrustning. Den lilla notisen om 12 månaders sold åt besättningen på de efter den första reduceringen återstående fartygen passar gott in i sammanhanget under sådana förhållanden. Efter år 1050 hade den engelske konungen alltså inga marina livtrupper av skandinavisk börd.

Den ovanstående utredningen, vilken ingick i min licentiatavhandling 1922, har alltså givit till resultat, att »kung Harald», som omnämnes i Tunainskriften, icke kan avse Harald Godwinsson, sannolikt ej heller Harald Svensson eller Harald Hen, möjligen Harald Hårdråde men troligast Harald Harfot. I Runorna i Sverige^{III} (1928) s. 51 f. antager även v. Friesen, att den ifrågavarande kungen antingen varit Harald Hårdråde eller Harald Harfot.

43. Södra Ljunga kyrka. Sunnerbo hd.

Pl. XXX: 1.

Litteratur: Folkskoleinspektör O. Lidén: beskrivning med foto i rapport till Riksantikvarien den 26 nov. 1932.

Runstenen i Södra Ljunga kyrka upptäcktes hösten 1932 i november månad av arbetare, som voro sysselsatta med anläggande av värmeledning. Den hittades i den tjocka väggen mellan sakristian och kyrkan, och runorna kommo ej i dagen, förrän arbetarna hade brutit loss ett stycke av hällen, vilken är placerad så, att väggen vilar på densamma. Man knackade dessutom bit för bit av mindre partier för att åstadkomma en ledninggång. Dessa smärre fragment ha förkommit, och endast två flisor med delar av ristning kunde återfinnas. Det enda av den nyfunna runstenen, som är tillgängligt för undersökning, är de tre lösbrutna styckena, av vilka det största enligt arbetarnas uppskattning utgör ungefär en fjärdedel av hela stenen. Resten av denna kan ej uttagas utan omfattande arbeten och dryga kostnader enligt uppgifter av kyrkoherde I. Söderlund och riksantikvariens ombud arkitekt P. Boberg i Växjö.

Det största stycket A av runstenen är 96 cm. brett, 82 cm. högt, 17 cm. tjockt, stycket B är 30 cm. långt och 18 cm. brett, stycket C 44 cm. långt, 18 cm. brett. Runorna äro 10 cm. höga. Inskriften lyder:

A: . anut — n . sin . ukiftir þa .
 1 5 10 15
 B: r . s —
 20

Den högra bistaven på 4 **t** är ej synlig i hela sin utsträckning. Av nr 5 synes endast ett stavfragment vid nedre marglinjen. På grund av sammanhanget kan man antaga, att runan varit **u**. Av 16 **r** synes endast ett stycke av bistaven, vilken dock genom sin form ganska säkert anger sig höra till ett **r**. Av huvudstaven synes möjligen svaga och oregelbundna spår. Även 17 **p** är endast företrätt genom en bistav, som emellertid tydligt hör till ett **p**. Av 19 synes endast en **r**-bistav. På 20 **s** fattas nedersta stycket. Efter denna runa ser man ett streck vid övre marglinjen, som möjligen kan vara en **m**-bistav. På fragmentet C synes endast en marglinje och ett annat streck längs med själva brottkanten. På åtskilliga runor äro bistavarnas

¹ Earle a. Plummer, Saxon Chron. I s. 171, II s. 233 f.

² a. a. I s. 172.